

Междувездният кораб стоеше на площадката за приземяване като въплъщение на всички последни надежди. Атомните му двигатели изстиваха, а по корпуса му облизваха вяли пясъчни вихрушки. Комендантът на единствената оцеляла стражева станция дръпна със сурово изражение от цигарата си и я изстреля в жълтата мъгла.

– Не смея да се надявам, но няма да е зле, ако не сме си изгубили времето – каза той и даде знак на плахата група от преглъщащи в токсичната атмосфера учени.

Преди да отворят входния люк, един от учените мълчаливо му посочи следите от лазерна горелка по обшивката. Изражението на коменданта се смрачи още повече. Когато най-накрая изкъртиха двойните врати на шлюза, настъпи моментна тишина, след което от вътре излязоха пълничък мъж и жена с малко дете на ръце. Мъжът се огледа усмихнато и си пое дълбоко дъх в отровния въздух, а после каза:

– Земята...! – Поклати глава. – Все така красива. – После забеляза коменданта. – Извинете. В цялото вълнение от празничното посрещане съвсем се слисах. – Той се изпъна: – Господин Президент, в качеството ми на първи капитан, разрешете да доложя добрите новини. – Наведе се напред: – Спечелихме. Извънземните се предадоха. Войната свърши. Но разбира се – добави, като отново въздъхна и огледа щастливо полузасипаната от пясък бетонна

площадка и апатичната контролна кула сред мъглата, – виждам, че тук войната дори не се е усетила. Като войник от Въроръжените сили на Обединените раси, това може само да ме радва.

Комендантът нареди да ги арестуват и да преобърнат кораба наопаки, а когато не откриха нищо, заповяда да го изстрелят обратно в космоса и да го унищожат с балистична ракета.

– Какво се случи? Какво са направили с вас? Къде е останалата част от екипажа? – задаваше неумолимо въпрос след въпрос комендантът на все така усмихнатите мъж и жена в стаята за разпити. – Открихте ли подходяща планета за изселване на оцелелите земни жители? Каква е тактическата обстановка в квадранта?

– Извънземните са унищожени. Планетите им са непокътнати. Всичко е наше! Победихме! – отговори развълнувано капитанът. Очите му постоянно се обръщаха към прозореца, отвъд който бе започнал да сипе черен сняг. – Простете ми, господин Президент. От толкова време не бях стъпвал на красивата стара Земя, че нямам търпение да изляза под лъчите на слънцето!

Жената кимаше на всяка негова дума.

Комендантът запали цигара и се вгледа ожесточено в противните им захилени мутри. После на свой ред обърна озлобени очи към прозореца.

– Намират се в психотичен шок – каза му по-късно същата вечер лекарят на станцията. – Все още се опитвам да определя причините. Поне този път се върнаха живи и здрави.

– Живи – поправи го комендантът. – Подложете ги на всички

изследвания. Използвайте детето като тестов обект. Искам да знам какво е станало там горе!

На връщане към стаята, където беше разквартируван, комендантът се натъкна на залутания капитан на междузвездния кораб. Мъжът усмихнато тъпчеше в устата си полуизяден дехидриран порцион.

- Сладолед - произнесе с наслада. - Синтезаторът ни се развали на връщане. Нямах търпение да опитам пак.

- Кой те пусна от килията? - попита го комендантът.

- Войникът пред стаята ни - отговори капитанът. - Каза да му донеса ванилов. Не е ли прекрасно? Като подарък след дълго боледуване.

Комендантът извади личното си оръжие и простреля мъжа в главата.

- Синтетичен вирус - обясни лекарят, докато си надяваше дихателната маска, а навсякъде около тях ревяха алармени сирени и се въртяха червени крушки. - Мръсни малки гадинки, трябваше да се досетя.

- Какво ще правим? - попита комендантът.

- Възможностите ни са ограничени - отговори лекарят, като му подаде другата дихателна маска и ловко заби в ръката му иглата на спринцовката. - Оттук поемам аз. Прекалено дълго бяхте изложен на контакт с оцелелия екипаж. Съжалявам.

Докато се опитваше да извади спринцовката от себе си с неумели, некоординирани опипвания, комендантът го гледеше невярващо.

Стрелбата продължи да ехти на неравни интервали и през целия следващ ден. Из коридорите на станцията се чуваха задавени викове и радостни възгласи. На няколко пъти комендантът остава заслушан до вратата на килията си, а после отново се връщаше при прозореца и гледаше опустелия плац отвън – затрупан от киша и сажди. Успя да отчупи парче от вехтите плочи на пода и не престана да го изостря през по-голямата част от следобеда. Постепенно снегът спря и небето отново се спусна ниско над земята, обгръщайки всичко в жълтата си пелена. Отмитият диск на слънцето се вряза зад планините.

Привечер, щом нощта се спусна и в станцията не остана и една запалена светлина, в коридора отвън се чува стъпки, сподавен смях и шъткане.

24 септември 2009 год.

Разказът ползва условията на договора [Криейтив Комънс, Признание 2.5](#)
[България](#).